TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2013. gada 27. jūnijā*

Elektronisko komunikāciju tīkli un pakalpojumi — Direktīva 2002/20/EK — 12. un 13. pants — Administratīvie maksājumi un maksa par izmantošanas tiesībām — Maksa, kas piemērojama mobilo telefonsakaru operatoriem — Valsts tiesību akti — Maksas aprēķināšanas metode — Lietotājiem piemērotā maksas daļa procentos

Lieta C-71/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Qorti Kostituzzjonali* (Malta) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 17. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 10. februārī, tiesvedībā

***Vodafone Malta ltd.* ,**

Mobisle Communications ltd.

pret

***Avukat Ġenerali* ,**

***Kontrollur tad-Dwana* ,**

***Ministru tal-Finanzi* ,**

***Awtorita' ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni* .**

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks, kas veic trešās palātas tiesneša pienākumus, E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents), A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*] un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 30. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Vodafone Malta ltd*. vārdā – *I. Refalo*, *M. Refalo*, *L. Hurst* un *J. Pavia* un *M. Borg*, *avukati*, kā arī *M. Hall*, *QC*,

* Tiesvedības valoda – maltiešu.

— *Mobisle Communications ltd*. vārdā – *F. Galea Salomone*, pārstāve, kam palīdz *I. Gauci* un *R. Tufigno*, *avukati*,

— *Awtorita' ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni* vārdā – *L. Cassar Pullicino* un *P. Micallef*, *avukati*,

— Maltas valdības vārdā – *P. Grech*, kā arī *D. Mangion* un *V. Buttigieg*, pārstāvji,

— Spānijas valdības vārdā – *N. Díaz Abad*, pārstāve,

— Francijas valdības vārdā – *G. de Bergues* un *J.-S. Pilczer*, pārstāvji,

— Ungārijas vārdā – *M. Z. Fehér*, kā arī K. *Szíjjártó* un *Á. Szílágyi*, pārstāves,

— Eiropas Komisijas vārdā – *G. Braun* un *K. Mifsud-Bonnici*, kā arī *L. Nicolae*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 12. un 13. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (turpmāk tekstā – "atļauju izsniegšanas direktīva") (OV L 108, 21. lpp.).

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Vodafone Malta ltd*. (turpmāk tekstā – "*Vodafone Malta*") un *Mobisle Communications ltd*. (turpmāk tekstā – "*Mobisle Communications*"), piedaloties *Avukat Ġenerali* (ģenerālprokurors), *Kontrollur tad-Dwana* (muitas kontrolieris), *Ministru tal-Finanzi* (finanšu ministrs) un *Awtorita' ta' Malta dwar il-Komunikazzjoni* (Maltas Komunikāciju pārvalde), par akcīzes nodokļa uzlikšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Atļauju izsniegšanas direktīvas preambulas 30. un 31. apsvērumā ir noteikts:

"(30) Elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniedzējiem var uzlikt administratīvus maksājumus, lai finansētu valsts pārvaldes iestādes darbības, pārvaldot atļauju izsniegšanas sistēmu, un izmantošanas tiesību piešķiršanai. Šād[i] maksājum[i] būtu jāierobežo līdz līmenim, lai segtu minēto darbību faktiskās administratīvās izmaksas. Šajā nolūkā būtu jārada valsts pārvaldes iestāžu ienākumu un izdevumu caurskatāmība, izmantojot gada pārskatus par kopējo ievākto maksājumu summu un radītajām administratīvajām izmaksām. Tas ļaus uzņēmumiem pārbaudīt, ka administratīvie izdevumi un maksājumi ir līdzsvarā.

(31) Administratīvo maksājumu sistēmām nevajadzētu izkropļot konkurenci vai radīt barjeras ienākšanai tirgū. Ar vispārējo atļauju izsniegšanas sistēmu vairs nebūs iespējams noteikt administratīvās izmaksas un maksājumus individuāliem uzņēmumiem, izņemot gadījumus, kad piešķir tiesības izmantot numurus, radio frekvences un uzstādīt iekārtas. Jebkuriem piemērojamiem administratīviem maksājumiem būtu jābūt saskaņā ar vispārējās atļaujas izsniegšanas sistēmas principiem. Piemērs godīgai, vienkāršai un caurskatāmai alternatīvai šiem

maksājumu noteikšanas kritērijiem varētu būt apgrozījums attiecībā uz sadales principu. Ja administratīvie maksājumi ir ļoti mazi, vienotas likmes maksājumi vai maksājumi, kas apvieno vienotu likmi ar elementiem, kas saistīti ar apgrozījumu, arī var būt atbilstīgi."

4 Atļauju izsniegšanas direktīvas 1. panta 1. punktā, kura nosaukums ir "Mērķis un piemērošanas joma", ir paredzēts:

"1. Šīs direktīvas mērķis ir ieviest iekšējo tirgu elektronisko komunikāciju tīklos un pakalpojumos, saskaņojot un vienkāršojot atļauju izsniegšanas noteikumus un nosacījumus, lai veicinātu to sniegšanu visā Kopienā.

2. Šī direktīva attiecas uz atļauju izsniegšanu elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu nodrošināšanai."

5 Minētās direktīvas 2. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir ietverta šāda definīcija:

""vispārējā atļauja" ir tiesiskais regulējums, ko saskaņā ar šo direktīvu izveidojusi dalībvalsts, paredzot tiesības nodrošināt elektronisko komunikāciju tīklus vai pakalpojumus un nosakot nozarei specifiskus pienākumus, kas var attiekties uz visiem vai uz atsevišķiem elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu veidiem."

6 Minētās direktīvas 12. pants ar nosaukumu "Administratīvi maksājumi" ir šāds:

"1. Jebkuri administratīvi maksājumi, kas uzlikti uzņēmumiem, kas nodrošina pakalpojumu vai tīklu saskaņā ar vispārējo atļauju izsniegšanu, vai uzņēmumiem, kuriem ir piešķirtas izmantošanas tiesības:

a) kopumā iekļauj tikai tās administratīvās izmaksas, kas radīsies 6. panta 2. punktā minētās vispārēju atļauju izsniegšanas programmas, izmantošanas tiesību un īpašu pienākumu pārvaldē, kontrolē un ieviešanā, kas var iekļaut izmaksas starptautiskai sadarbībai, saskaņošanai un standartizēšanai, tirgus analīzei, izpildes pārraudzībai un citai tirgus kontrolei, kā arī reglamentējošo darbu, kas saistīts ar sekundāro tiesību aktu un administratīvo lēmumu, tādu kā lēmumu par piekļuvi un savstarpēju savienojumu sagatavošanu un ieviešanu; un

b) tiek uzlikti individuāliem uzņēmumiem objektīvā, caurskatāmā un samērīgā veidā, kas samazina papildu administratīvās izmaksas un saistītus maksājumus.

2. Ja valsts pārvaldes iestādes uzliek administratīvus maksājumus, tās publicē to administratīvo izmaksu un kopējās ievākto maksājumu summas gada pārskatu. Ņemot vērā atšķirības starp kopējo maksājumu un administratīvo izmaksu summu, veic atbilstīgus koriģējumus."

7 Atļauju izsniegšanas direktīvas 13. pantā ar nosaukumu "Maksas par izmantošanas tiesībām un tiesībām uzstādīt iekārtas" ir noteikts:

"Dalībvalstis var ļaut attiecīgajai iestādei uzlikt tādu maksu par tiesībām izmantot radio frekvences vai numurus vai par tiesībām uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts vai privātā īpašuma, kas atspoguļo nepieciešamību nodrošināt optimālo šo resursu izmantošanu. Dalībvalstis nodrošina to, ka šādas maksas ir objektīvi pamatotas, caurskatāmas, nediskriminējošas un samērīgas attiecībā uz to paredzēto mērķi, un ņem vērā [Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta] Direktīvas 2002/21/EK [par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 33. lpp.)] 8. pantā minētos mērķus."

Maltas tiesības

8 2005. gada Likuma Nr. II – Likuma dažādu budžeta pasākumu un citu administratīvu pasākumu īstenošanai (*Att Numru II ta'1-2005 – Att biex jimplimenta diversi miżuri ta' l-Estmi u biex jipprovdi għal miżuri amministrattivi oħra*) (2005. gada 1. marta *Gazzetta tal-Gvern ta' Malta* Nr. 17,734; turpmāk tekstā – "2005. gada Likums Nr. II") – 40. pantā ir paredzēts piemērot akcīzes nodokli ar 3 % likmi mobilo telefonsakaru pakalpojumiem (abonementi un priekšapmaksas kartes), un tā 41. pantā ir paredzēti noteikumi, kas saistīti ar minētajiem pakalpojumiem.

9 2005. gada Likuma Nr. II 41. pantā, kas attiecas uz šiem noteikumiem, ir paredzēts:

"G daļa

Mobilo telefonsakaru pakalpojumu noteikumi

1. Šo noteikumu nosaukums ir "Mobilo telefonsakaru pakalpojumu noteikumi".

2. Šie noteikumi ir piemērojami visiem ieņēmumiem no mobilo telefonsakaru pakalpojumiem, kā paredzēts 4. punktā.

3. Mobilo telefonsakaru operatoriem ir jāreģistrējas pie [muitas] kontroliera saskaņā ar Akcīzes nodokļa likumu (turpmāk tekstā – "Likums").

4. Akcīzes nodoklis ir jāaprēķina no visiem mobilo telefonsakaru operatoru piemērotajiem maksājumiem par to pakalpojumiem, tostarp par abonēšanu un priekšapmaksas kartēm:

ar nosacījumu, ka jēdzienam "operators" ir tā pati nozīme, kas paredzēta Elektronisko komunikāciju likuma (noteikumu) 2. pantā;

ar nosacījumu arī, ka akcīzes nodoklis nav jāmaksā par šādiem pakalpojumiem:

a) iekšzemes viesabonēšanu;

b) ieņēmumiem no savstarpējiem savienojumiem;

c) finansiāliem ziedojumiem, kurus devējs saņēmējam nodod, izmantojot mobilo telefonsakaru operatoru piedāvātos pakalpojumus;

d) bezmaksas sarunu laiku.

5. Indivīds, firma, sabiedrība vai uzņēmums, kas ir atbilstoši reģistrēts pie [muitas] kontroliera, ir atbildīgs par akcīzes nodokļa samaksu, kā noteikts Likuma 3. pantā, brīdī, kad akcīzes nodoklis ir jāmaksā.

6.

(1) To ieņēmumu uzskaitei, kas radušies no tādu pakalpojumu sniegšanas, par kuriem saskaņā ar šiem noteikumiem ir jāmaksā akcīzes nodoklis, ir jābūt pieejamai [muitas] kontrolierim jebkādu nepieciešamo pārbaužu veikšanai.

(2) Periodisks paziņojums, kurā ir iekļauta sīka informācija par ieņēmumiem, kas radušies no tādu pakalpojumu sniegšanas, par kuriem saskaņā ar šiem noteikumiem ir jāmaksā akcīzes nodoklis, ir jāiesniedz [muitas] kontrolierim par jebkuru laika posmu, ko nosaka [muitas] kontrolieris.

(3) Atskaites laika posma ilgums ir trīs mēneši vai arī ilgāks laika posms, ja to atļauj [muitas] kontrolieris vai ja tas ir kā citādi paredzēts, un informatīvam paziņojumam ir jānonāk pie [muitas] kontroliera 30 dienu laikā pēc tam, kad ticis paziņots par katru atskaites periodu.

(4) Jebkura persona, kas neizpilda šo noteikumu nosacījumus, ir izdarījusi pārkāpumu, un tai ir piemērojams naudas sods, kas nepārsniedz 500 [Maltas] liru."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

10 *Vodafone Malta* un *Mobisle Communications* ir Maltas telekomunikāciju tirgus dalībnieki, kur tiem abiem ir piešķirta vispārēja atļauja sniegt publiski pieejamus telefonsakaru pakalpojumus.

11 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka 2005. gada 19. aprīlī *Vodafone Malta* un *Mobisle Communications* iesniedza *Prim Awla tal-Qorti Civili* (Civiltiesas pirmā palāta) prasību atcelt 2005. gada Likuma Nr. II 40. un 41. pantu, norādot, ka šie panti, ciktāl ar to noteikumiem atsevišķiem mobilo telefonsakaru pakalpojumiem tiek uzlikts akcīzes nodoklis, ir pretrunā atļauju izsniegšanas direktīvas 12. un 13. pantam.

12 Pirmās instances tiesa noraidīja *Vodafone Malta* un *Mobisle Communications* izvirzītās prasības. Tā uzskatīja, pirmkārt, ka apstrīdētā akcīzes nodokļa uzlikšana nav pretrunā atļauju piešķiršanas direktīvas normām, jo ar tām dalībvalstīm netiek liegts piemērot citus nodokļus telekomunikāciju operatoru sniegtajiem pakalpojumiem papildus tajā noteiktajiem. Otrkārt, pirmās instances tiesa uzskatīja, ka, tā kā attiecīgais nodoklis netika aprēķināts no operatora apgrozījuma, bet to aprēķināja, tikai ņemot vērā atsevišķu pakalpojumu, ko operators nodrošina lietotājiem, cenu, nodokļa uzlikšanas pamatā nav operatora atļaujas sniegt pakalpojumus, bet šo pakalpojumu izmantošana.

13 2008. gada 10. decembrī *Vodafone Malta* un *Mobisle Communications* iesniedza apelācijas sūdzību *Qorti Kostituzzjonali* (Konstitucionālajā tiesā). Tie atkārtoti apgalvoja šajā tiesā, ka izskatāmais akcīzes nodoklis ir jāatceļ, tāpēc ka tas ir pretrunā atļauju izsniegšanas direktīvai, jo dalībvalstis var piemērot tikai tos nodokļus vai nodevas, kas paredzēti šajā direktīvā, un vispārēji piemērojamus nodokļus.

14 Un tomēr saskaņā ar to apgalvoto izskatāmais akcīzes nodoklis, kas piemērojams mobilo telefonsakaru pakalpojumiem, nav vispārēji piemērojams nodoklis, bet īpašs nodoklis, kas piemērojams tikai mobilo telefonsakaru operatoriem.

15 Atbildētāji pamatlietā apgalvo, ka 2005. gada Likumā Nr. II paredzētais akcīzes nodoklis ir atšķirīgs un tas nav kāds no atļauju izsniegšanas direktīvas 12. un 13. pantā minētajiem administratīvajiem maksājumiem. Tie uzskata, ka ir skaidrs, ka šis nodoklis ir balstīts uz pakalpojumu patēriņu, ko veic to izmantotājs, un ka šo nodokli iekasē attiecīgais uzņēmums, un šis akcīzes nodoklis atšķiras no nodokļiem, kas izskatīti 2003. gada 18. septembra spriedumā apvienotajās lietās C-292/01 un C-293/01 *Albacom* un *Infostrada* (*Recueil*, I-9449. lpp.).

16 Ņemot vērā 2005. gada 8. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-544/03 un C-545/03 *Mobistar* un *Belgacom Mobile*, *Qorti Kostituzzjonali* pauda šaubas par atļauju izsniegšanas direktīvas piemērošanas jomu, un tai radās jautājums, vai šī direktīva izslēdz tiešu nodokļa piemērošanu atsevišķiem vienu un to pašu operatoru sniegtiem pakalpojumiem.

17 Šādos apstākļos *Qorti Kostituzzjonali* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai atļauju izsniegšanas direktīvas noteikumi, un it īpaši tās 12. un 13. panta noteikumi, liedz dalībvalstīm piemērot mobilo telefonsakaru operatoriem finanšu slogu, kas ir:

a) "akcīzes" nodoklis, ko ievieš ar valsts tiesību aktu starpniecību;

b) aprēķināts kā procentuāla daļa no maksājumiem, ko mobilo telefonsakaru operatori saņem no lietotājiem, kuri izmanto šo operatoru sniegtos pakalpojumus, izņemot pakalpojumus, attiecībā uz kuriem ir paredzēts izņēmums tiesību aktos;

c) nodoklis, kuru lietotāji katrs atsevišķi maksā mobilo telefonsakaru operatoriem, un šo apmēru visi operatori, kas piedāvā mobilo telefonsakaru pakalpojumus, vēlāk nodod muitas kontrolierim, – šī naudas summa ir jāmaksā tikai operatoriem, nevis citiem uzņēmumiem, tai skaitā tiem, kas nodrošina citus elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus?"

Par prejudiciālo jautājumu

18 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai atļauju izsniegšanas direktīvas 12. un 13. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir tādi dalībvalsts tiesību akti, kādi ir pamatlietā izskatāmie, saskaņā ar kuriem mobilo telefonsakaru operatoriem ir piemērojams "akcīzes" nodoklis, kas atbilst noteiktai procentuālai daļai no maksājumiem, ko tie saņem no šo pakalpojumu izmantotājiem.

19 Vispirms ir jāsecina, ka atļauju izsniegšanas direktīvas 13. pants attiecas uz maksu par tiesībām izmantot radio frekvences vai numurus vai par tiesībām uzstādīt iekārtas uz, virs vai zem valsts vai privātā īpašuma uzlikšanas noteikumiem. Turpretī, kā izriet no iesniedzējtiesas lēmuma, "akcīzes" nodokļa, kas piemērots visiem maksājumiem, ko mobilo telefonsakaru operatori saņem par savu pakalpojumu sniegšanu, jēdziens, kas tiek apskatīts pamatlietā, ir saistīts ar "mobilo telefonsakaru pakalpojumu" nodrošināšanu. Tādējādi atļauju izsniegšanas direktīvas 13. pantam nav nozīmes pamatlietā izskatāmajā lietā.

20 Attiecībā uz atļauju izsniegšanas direktīvas 12. pantu ir jānorāda, ka šajā direktīvā ir paredzēti ne tikai noteikumi par vispārējo atļauju izsniegšanu vai noteikumi par maksu par tiesībām izmantot radio frekvences vai numurus un minēto atļauju saturs, bet arī noteikumi par maksājumu, kas saistīti ar šīm procedūrām un kurus dalībvalstis var uzlikt elektronisko pakalpojumu jomā strādājošiem uzņēmumiem, raksturu un apmēru (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Albacom* un *Infostrada*, 35. un 36. punkts, kā arī 2011. gada 21. jūlija spriedumu lietā C-284/10 *Telefónica de España*, Krājums, I-6991. lpp., 18. punkts).

21 Saistībā ar minēto no atļauju izsniegšanas direktīvas 12. panta formulējuma izriet, ka dalībvalstis uzņēmumiem, kas nodrošina pakalpojumu vai tīklu atbilstoši vispārējai atļaujai, vai uzņēmumiem, kuriem ir piešķirtas radiofrekvenču vai numuru izmantošanas tiesības, var uzlikt tikai tās administratīvās izmaksas, kas radušās saistībā ar vispārējo atļauju sistēmas pārvaldi, kontroli un ieviešanu, izmantošanas tiesībām un īpašajiem pienākumiem, kas norādīti šīs direktīvas 6. panta 2. punktā.

22 Tādējādi atļauju izsniegšanas direktīvas 12. pantā paredzētie administratīvie maksājumi ir atlīdzība, jo, pirmkārt, tos var piemērot tikai par administratīviem pakalpojumiem, ko valsts pārvaldes iestādes sniegušas elektronisko komunikāciju operatoriem saskaņā ar vispārējo atļauju vai atbilstoši radiofrekvenču vai numuru izmantošanas tiesībām, un, otrkārt, tiem ir jāsedz attiecīgo pakalpojumu radītās administratīvās izmaksas.

23 Turklāt saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, kas attiecībā uz dalībvalstu noteiktajiem administratīvajiem maksājumiem operatoriem, kuriem ir piešķirta vispārējā atļauja atbilstoši atļauju izsniegšanas direktīvas 12. pantam, nosaka, ka to mērķis var būt tikai četru administratīvo darbību izmaksu segšana, proti, vispārējo atļauju izdošanu un piemērojamās vispārējās atļauju sistēmas vadības, kontroles un ieviešanas segšana (pēc analoģijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Telefónica de España*, 22. punkts).

24 No iepriekš minētā izriet, ka nodoklis, kura aprēķināšanas pamats ir saistīts ar vispārējās atļaujas, kas sniedz iespēju piekļūt elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirgum, piešķiršanas procedūru, ietilpst atļauju izsniegšanas direktīvas 12. panta piemērošanas jomā. Dalībvalstīm ir jānodrošina, ka šāds administratīvais maksājums tiek piemērots tikai atļauju izsniegšanas direktīvas 12. pantā paredzētajos gadījumos un atbilst tajā paredzētajiem nosacījumiem.

25 Tomēr tāds nodoklis, kura aprēķināšanas pamats nav saistīts ar vispārējās atļaujas, kas sniedz iespēju piekļūt elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirgum, piešķiršanas procedūru, bet ar operatoru nodrošināto mobilo telefonsakaru pakalpojumu izmantošanu, un ko galu galā maksā to lietotājs, neietilpst atļauju izsniegšanas direktīvas 12. panta piemērošanas jomā.

26 Turklāt ir jānorāda, ka Tiesa 2010. gada 15. decembra rīkojuma lietā C-492/09 *Agricola Esposito* 35. un 36. punktā ir secinājusi, ka atļauju izsniegšanas direktīvas noteikumi neattiecas uz publiskā zemes mobilo radiokomunikāciju terminālaprīkojuma izmantošanas nodokli, jo tā piemērošana nav balstīta uz elektronisko komunikāciju tīklu nodrošināšanu un pakalpojumu sniegšanu, un privāta mobilo telefonsakaru pakalpojumu izmantošana, ko veic abonents, nav tīkla vai elektronisko komunikāciju pakalpojumu nodrošināšana šīs regulas izpratnē.

27 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka pamatlietā izskatāmais maksājums ir "akcīzes nodoklis", ka tas netiek piemērots visiem elektronisko komunikāciju operatoriem, kuriem ir piešķirta vispārējā atļauja, bet tikai tiem operatoriem, kuri sniedz konkrētos mobilo telefonsakaru pakalpojumus, un ka tas atbilst noteiktam procentuālam apmēram no tiem maksājumiem, ko šie operatori saņem no attiecīgo pakalpojumu izmantotājiem. Iesniedzējtiesa turklāt norāda, ka "šo maksājumu lietotāji katrs atsevišķi maksā mobilo telefonsakaru operatoriem, un šo apmēru visi operatori, kas piedāvā mobilo telefonsakaru pakalpojumus, vēlāk nodod muitas kontrolierim, šī naudas summa ir jāmaksā tikai operatoriem, nevis citiem uzņēmumiem, tai skaitā tiem, kas nodrošina elektronisko komunikāciju tīklus un pakalpojumus".

28 Tieši, ņemot vērā šos aspektus, ir redzams, ka pamatlietā izskatāmais maksājums līdzinās patēriņa nodoklim, kas jāpārbauda iesniedzējtiesai. Ja tā tas ir, tad konkrētais maksājums neietilpst atļauju izsniegšanas direktīvas 12. panta piemērošanas jomā.

29 Ņemot vērā visus apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka atļauju izsniegšanas direktīvas 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā nav tādi dalībvalsts tiesību akti, kādi ir pamatlietā izskatāmie, saskaņā ar kuriem mobilo telefonsakaru operatoriem ir piemērojams "akcīzes" nodoklis, kas atbilst noteiktai procentuālai daļai no maksājumiem, ko tie saņem no pakalpojumu izmantotājiem, ar nosacījumu, ka tā aprēķināšanas pamats nav saistīts ar vispārējās atļaujas, kas sniedz iespēju piekļūt elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirgum, piešķiršanas procedūru, bet ir saistīts ar operatoru nodrošināto mobilo telefonsakaru pakalpojumu izmantošanu, un ka to galu galā maksā to lietotājs, – fakts, kas jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

30 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nosprież:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/20/EK par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (atļauju izsniegšanas direktīva) 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā nav tādi dalībvalsts tiesību akti, kādi ir pamatlietā izskatāmie, saskaņā ar kuriem mobilo telefonsakaru operatoriem ir piemērojams "akcīzes" nodoklis, kas atbilst noteiktai procentuālai daļai no maksājumiem, ko tie saņem no pakalpojumu izmantotājiem, ar nosacījumu, ka tā aprēķināšanas pamats nav saistīts ar vispārējās atļaujas, kas sniedz iespēju piekļūt elektronisko komunikāciju pakalpojumu tirgum, piešķiršanas procedūru, bet ir saistīts ar operatoru nodrošināto mobilo telefonsakaru pakalpojumu izmantošanu, un ka to galu galā maksā to lietotājs, – fakts, kas jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]